

## *DÝŠINSKÉ HISTORICKÉ STŘÍPKY*

## Historie místa v širších souvislostech

**Číslo 6 - Dýšina - Třicetiletá válka a to co bylo po ní  
(17. a začátek 18. století)**

Minulé střípky končily zlomkem starého dokumentu se seznamem usedlostí a sedláků z roku 1607, tedy z doby kdy v obci byl ještě klid a relativní blahobyt. Lidé měli práci a živobytí (statky, rybníky, ovčiny, pivovar, železárna, mlýny..)

Schylovalo se ale k válečnému konfliktu, který neměl v tehdejší světě obdoby. Ke konfliktu, který zachvátil celou Evropu. Byla to válka, která převrátila tehdejší svět naruby a po ní nikdy nebylo nic stejné, jako dřív. Zmizela nejméně třetina, někde až polovina i více obyvatel, vesnice vyhořelé a zpustlé, nemoci, všude hladomor. Hladomor tak zoufalý, že se vážně mluví i o prokázaném kanibalismu. Naprostý kulturní a morální úpadek, apokalypsa dobře srovnatelná s pozdějšími světovými válkami...

Po válce se vyměnilo panstvo, do vylidněných míst přišli noví, mnohdy nepůvodní osadníci s jinými zvyky a mravy. Všechno bylo jinak....

Díky svým českým i německým (resp. rakouským) předkům mám dar vidět historii z více úhlů a předložit informace, které se kolikrát historikům příliš nehodily...

**Podnětem k vyhocení situace a k začátku třicetileté války** bylo zavření jakýchsi protestantských kostelů. Zástupci stavů to šli řešit na Pražský hrad, kde to skončilo vyhozením Slavaty a Bořita z Martinic z okna (a také písaře). Tím vyvolali skutečnou občanskou válku, jejíž první velkou bitvou bylo obléhání Plzně v roce 1618.



*Defenestrace na obraze od „našeho“ Václava Brožíka (wikipedie)*

Plzeň byla tradičně katolická a zdála se být nedobytnou pevností, díky svým promyšleným hradebním systémům, soustavě řek a říčních kanálů. Bylo proto nasnadě, že bude první, kterou čeští páni budou chtít usměrnit. Je třeba si uvědomit, že tehdy Plzeň neměla regionální význam jako dnes, ale bylo to velmi bohaté město celoevropského významu pomalu na stejné úrovni jako Praha. A to nejen díky její dlouhodobé katolické stabilitě, kterou oceňoval panovník privilegii a respektovala celá stejně smýšlející Evropa. Kromě jiného se Plzeň nepřipojila k prvnímu povstání proti Habsburkům 1547 a na rozdíl od mnoha jiných měst nemusela tedy platit nehoráznou pokutu.

Měla na investice do podnikání a nákupu okolních vsí, které nesly další příjmy. Plzeň také financovala ochranu obchodních cest do Bavorska před loupežníky, takže i to jí dávalo prestiž.



*Stará fotka torza mohutných plzeňských hradeb (zanikla plzen. cz)*

Začala válka, která byla **bojem všech proti všem o moc, o své i cizí peníze**. Nelze to zjednodušit upravenými slovy obrozenců, že někomu šlo o českou zem, českého krále, či české lidi a těžko se bylo tehdy rozhodnout, na kterou stranu se přidat....

**Kdo to vlastně byli, ti nenávidění Habsburkové, proti kterým čeští páni bojovali?**

**Ferdinand I.**, první Habsburk na českém trůně, si vzal za ženu **Annu Jagellonskou**, což byla pra..vnučka **Karla IV.** Takže vlastně všichni ti další nenávidění cizáctí Habsburkové včetně Rudolfa II, Mare Terezie až po Franze Josefa, nebo potenciálního současného následníka českého trůnu Ferdinanda Zvonimíra Habsbursko-Lotrinského byli potomci Karla IV., tím pádem i Přemyslovců a všech oněch slavných českých a slovanských knížat, možná až k prvním do Čech příchozím Slovanům. A naopak. Naše slavná česká knížata a panovníci nebyli žádní čistí Češi, či Slované, neboť jejich matky se k Přemyslovcům přivdávaly z celé Evropy mimo jiné i z rodu Habsburků. To je fakt, co se také jistě nehodí do černobílého „vlasteneckého“ školního dějepisu..



**Ferdinand Zvonimír Habsbursko-Lotrinský** (nar. 1997) rakouský arcivévoda a automobilový závodník, pravnuk posledního rakouského císaře a českého krále Karla I. **Linie jeho předků na konci pojednání.**

**A kdo to byl Fridrich Falcký, kterého si za krále zvolili naši čeští páni před Bílou horou?**

To byl jasný a úplně cizí Němec z Bavorska s holandskými a skotskými předky, co s Čechami neměl absolutně nic společného. Měl ale anglickou manželku a čeští páni čekali v případě válečného střetu pomoc Anglie a celé protestantské západní Evropy. Tedy opět pustá vypočítavost, ne nějaký vlastenecký postoj. A nakonec se Angličané na ně stejně vybodli a s „Bílou horou“ nepomohli...

**Petr Arnošt Mansfeld** – velitel protestantské armády po defenestraci spěchal, aby se Plzeň nestačila předzásobit potravinami, střelivem a posilami. Aby se nemohla připravit na obléhání, jako tehdy za Husitů. Co se mohlo dít v Dýšině, to je otázka. Plzeň obšancovala své vsi a horečně



odvážela před nadcházející zimou vše, co mohli sníst lidé, nebo koně, kterých měla Plzeň na dvě stovky. S předzásobováním města, či obléháním může souviset i listina z roku **1618** řešící dluh **Ondřeje Kuntzla z Dýšiny (č.p 25?)**, který koupil nějaké obilí a vzápětí ně možná přišel a neměl čím zaplatit (AMP). Věřitel se tehdy ještě ozval a chtěl dluh vrátit. Válka do práv ještě tak nedokázala zasáhnout. Lidé tušili dlouho, že se něco velmi špatného chystá, ale na hrůzu, která měla přijít, asi nebyl nikdo připraven.



*Obléhání Plzně Mansfeldem 1618 (Wikipedie) Vidět je útok na Františkánský klášter*

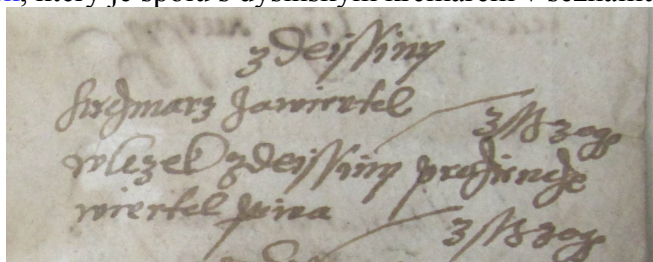
Mansfeld měl před branami Plzně **20 tisíc mužů** a přicházely posily ze všech směrů. Nedostatečné předzásobení byl nakonec důvod pádu obléhané Plzně po necelých dvou měsících ještě téhož roku.

Obvyklou praxí bylo **město zničit a obyvatele vyvraždit**. Samolibý a vychytralý Mansfeld byl ale velkorysý, město ušetřil a svým způsobem si ho přivlastnil. Plzeň se stala jeho sídlem a dojnou krávou. Nic nebylo zadarmo. **Plzeňané museli své životy a existenci města vykoupit zlatem** a mimo to zaplatit obrovské válečné reparační, což město naprosto zrujnovalo. Už nikdy nenabyla významu, jaký měla před válkou.

Výsledkem bylo, že si Plzeňané museli půjčit peníze a **zastavit svůj majetek**, mimo jiné i celé vesnice. V roce **1619** byla **Dýšina zastavena Fridrichu Švihovskému z Rýznberka a Švihova**. Zastavena byla tvrz, dvůr poplužní Hořemyslice s chalupami, ovčínem, mlýnem, pilou, s loukou pod poplužím ejpovským, řečenou Okrouhlici. Též ves Dejšinu celou s krčmou, s výsadním podacím právem kostelním a s příslušenstvím, také ves pustou Kokotsko s rybníky, lukami a lesy, ves Chrást celou se vším příslušenstvím... (Šafář)

Místním bylo asi prakticky jedno, komu jako poddaní patří, ale měli vážný problém aby jim nezavřeli výše uvedenou krčmu. Už v roce **1419** totiž jednají měšťané s Fridrichem Švihovským o **propuštění krčmy v Dýšině ze zástavy** což se posléze i stalo, za úplatu 3000 kop m.(dokument v archivu MP).

Krčma byla pro obyvatele vsi jistě velmi důležitá, ani dnes tomu není jinak. Nevíme, kde mohla být krčma, ale z dokumentů AMP (archiv města Plzně) mohla být na návsi v pozdějším č.p. 4, protože tam žil **Jan Vlček**, který je spolu s dýšinským krčmářem v seznamu dlužníků za bílé pivo.



*Krčmář dluží na viertel piva (cca 23l) a za totéž dluží i Jan Vlček z Dýšiny...*

**Krčmy** s právem šenku ve středověku neměly jen funkci prostoru, kde se s korbelem v ruce splachoval pot z celodenní dřiny. Hospoda sloužila i k zásobování obyvatel různými dovezenými druhy zboží. Lidé si u šenkýře kupovali sůl, koření nebo i maso. Domlouvaly se tam kšefty, podepisovaly smlouvy a před svědky předávaly peníze. Úředníci tam kolikrát vybírali poplatky od poddaných. Hospoda v oněch dobách byla neoddělitelnou součástí domu šenkýře. Domácnost hospodského byla s krčmou propojena. Neexistovalo soukromí pro rodinu, celá domácnost majitele byla do provozu hostince zapojena. Každý měl svůj úkol, svou práci. Vlastní výčep většinou vedla manželka hospodského nebo vdova po něm. ([www.haccp.estranky.cz](http://www.haccp.estranky.cz)).



*Ilustrační obrázek středověké krčmy z výše uvedených stránek*

Boj u Plzně skončil, válka ne. Nejhorší doba pro dyšinské obyvatele měla ještě přijít. Schylovalo se k **bitvě na Bílé hoře**.

Jestli si myslíte, že to bylo dávno a že se **Vás tahle událost nikdy netýkala, tak se nejspíš mýlíte, možná to jen nevíte**. Rod mých předků – sedláků Plevků, se připomíná v nedalekém Kostelci u Nadryb od 13. století a dle zachovalých listin byli přítomni u všech dějinných smrštích, které Plzeňsko postihly. Václav a Albrecht Gryspekové páni na Kaceřově byli stoupenci odbojných stavů. Aktivně pomáhali Mansfeldovi dobýt Plzeň. Účastnili se bitvy na Bílé hoře, kde také po jejich boku bojoval a padl jejich poddaný a můj příbuzný Jiří Plevka.



*Bitva na Bílé hoře, v pozadí letohrádek Hvězda ([www.pardubice.wrp.cz](http://www.pardubice.wrp.cz))*

Jsou i záznamy o zranění výminkáře Bohumila Plevky (velmi pravděpodobně mého předka) v šarvátce se švédskými vojáky, kteří rabovali v už tak vypleněné a vyhladovělé vsi. Gryspekům po Bílé hoře bylo vše zkonfiskováno a rod kaceřovských pánů prakticky zmizel. (zdroj-mimo jiné <http://mrk.webgarden.cz/>).



Pokud odtud pochází alespoň jeden Váš předek, je jisté, že v okolí máte bezpočet příbuzných, ani to nevíte. Jako já našla náhodně žijícího pra---bratrance, se kterým máme společného pra---dědečka Matěje Plevku zaznamenaného v gruntovní knize s rokem 1662. Tak se chovejme k sobě hezky :-).

Na stránkách nedaleké **obce Senec** se tato **doba popisuje následovně** (v Dýšině to bylo nejspíš podobné):

*„V době třicetileté války obec mnoho vytrpěla od vojska jak císařského, švédského tak stavovského. V roce 1619 táhlo přes Senec při dobývání Plzně stavovské vojsko generála Mansfelda. Potom od Žatce táhla saská jízda k Plzni. Začátkem roku 1634 ležela v Senci část Valdštejnova vojska tzv. “zelení lancoši”, kteří byli také v Bolevci a Chotíkově. V roce 1645 byla v Senci část švédského vojska pod velením generálů Banéra a Tornstense. Po ústupu Švédů v roce 1647 přitáhli císařští vojáci. V roce 1648 byla v Senci a okolí ubytována část švédského vojska pod generálem Königsmarkem, čímž lidé v obci velmi trpěli. Neměli co jíst, živili se lebedou a trávami, umírali hladem a vysílením. Vypukl mor a jedna třetina obyvatel Sence na tuto zhoubnou nemoc vymřela...”*

Celé západní Čechy jsou spjaté s historií Šumavy. Co se tam dělo za třicetileté války? Dění na Šumavě je dalším paradoxem české historie. K **protestantské husitské víře** se **hlásili lidé šumavského Královského hvozdu**, tedy **svobodní královští sedláci - Králováci**, čeští Němci s **původem na našem území kolikrát od roku 1400** (např. Frischové v Hojsovcé), kteří tu byli právem doma, nikomu neublížili, **hlásili se vždy k českému králi**, **ve znaku měli českého lva a bojovali s českými pány proti Habsburkům**, za což byli po Bílé hoře značně **perzekuováni** jak ztrátou svých svobod a majetků, tak i svobody víry. Jinými slovy to rozhodně nebyli žádní uchvatitelé naší země co přišli ruku v ruce s Habsburky. Jak to nakonec díky všeobecné nenávisti a nesoudnosti lidí dopadlo, všichni víme.



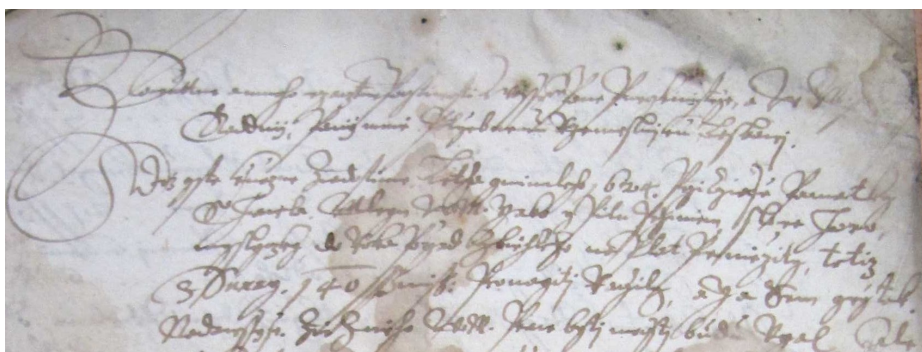
Znak šumavských Králováků ([www.pineterest.com](http://www.pineterest.com))

Na rozdíl od kompaktních obcí jako byla Dýšina, na Šumavě vždy stály **v lesích roztroušené a zcela soběstačné samoty**, které obývali svobodní sedláci, jejichž chloubou bylo právo nosit šavli. V době třicetileté války měli už i palné zbraně, ať už ty ukořistěné, či doma vyrobené. Většina sedláků byla také hamelníky či kováři a vyrobit jednoduchou zbraň nebyl pro ně problém. Možná i dost vylepšenou. Podle pověsti ve Frischwinklu (Brčálník u Hojsovky) žil Melchior Frisch, čarostřelec, který na obrovskou vzdálenost zastřelil švédského hejtmana a v děsu se rozprchlo jeho vojsko, neboť nikdo nevěděl odkud přijde další rána. Okolí usedlostí mívalo promyšlenou obranu, počínaje skrytými zákopy s nastraženými vidlemi a hroty, nebo obrovské naříznuté stromy u stezek, které při záchvěvu větru padaly na cizí vojáky. Při vyplenění samoty neměli místní lidé problém s partyzánským způsobem života, díky znalosti terénu a míst dřevařských či loveckých lesních útulků, nehledě na příbuzenskou provázanost všech majitelů samot. Bažiny, prales, závěje, nástrahy. Pro armádu zvyklou spíš na městský kasárenský život byl pobyt v takovém prostředí hodně nepříjemný. Přesto došlo k devastaci především železářských a sklářských provozů a bída s

utrpením se horám nevyhnula...

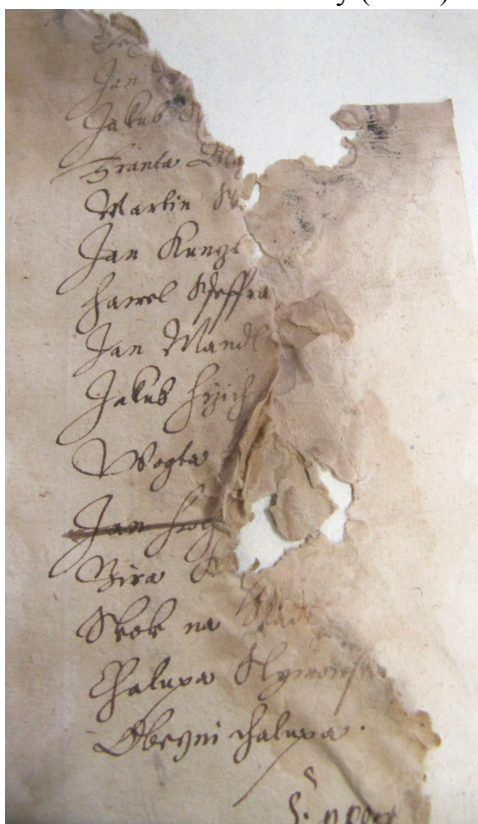
**Z archivních listin o Dýšině z této doby dále vyplývá:**

- **1625** před tímto rokem byla Dýšina už vyplněná a vyrabovaná - viz dokument o soupisu statků opuštěných po drancování (AMP).
- **1625** dopis horomyslického mlynáře **B. Šrámka** plzeňské městské radě, kde žádá o odpuštění nájmu ze mlýna. Nejdřív jsem neznala souvislost, ale podle pojednání autorů Rožmberský - Machová (které mi poskytli Nesvadbovi), to bylo proto, že se lidé z okolních vsí ve strachu o život rozutíkali buď ví kam a nebylo pro koho mlít (!!!). Město si najalo ochranu svého majetku - jednak stálou, v podobě dvou vojáků a jednak i vojenskou družinu pro ochranu povozů se senem apod. V roce **1645** bylo do Horomyslic povoláno 15 mušketýrů, kteří hlídali i v noci a nejspíš i dost pili, neboť se musel řešit náhrada za rozbitá kachlová kamna a nějaká vyvalená vrata...



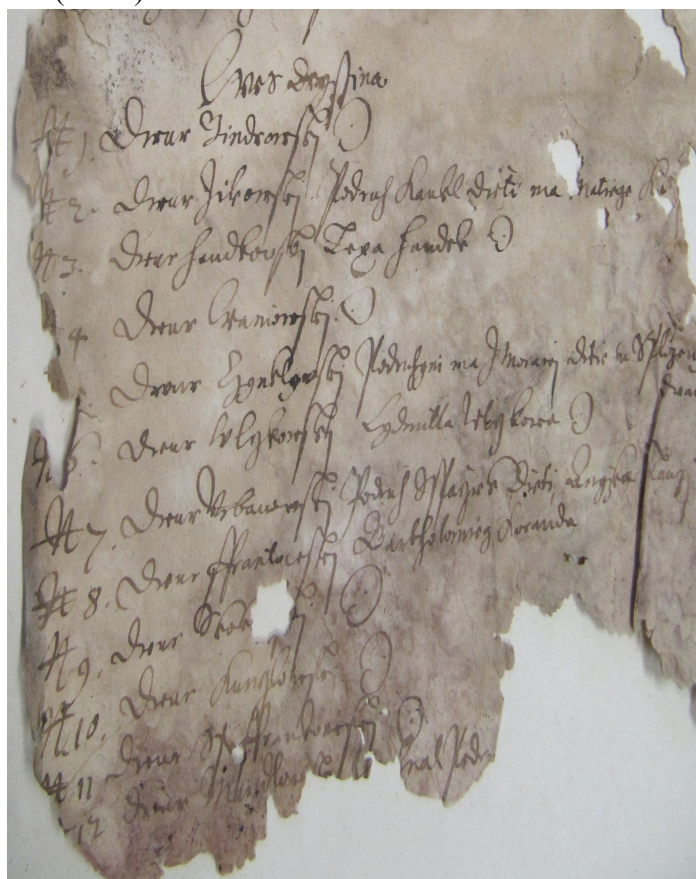
*Dopis horomyslickýho mlynáře Šrámka*

- **1625** byl z poddanství propuštěn **Bartoloměj Schmidt** hajný z Dýšiny (AMP)
- **1630** rejstřík poddaných torzo listu ze staré knihy (AMP)



Torzo listu z roku **1630** se seznamem dýšinských obyvatel (AMP), **Jan Vlček**, **Jakub** (Houdek?), **Franta** (Blahoš), **Martin** (Skok?), **Jan Kunzl**, **Pavel Šafrán**, **Jan Mandl**, **Jakub Hřích**, **Vojta** (Racek?), **Jan Hroch**, **Jíra Kuštein**, **Skok** na Sladkovie, chalupa **Slymovská** ?, obecní chalupa





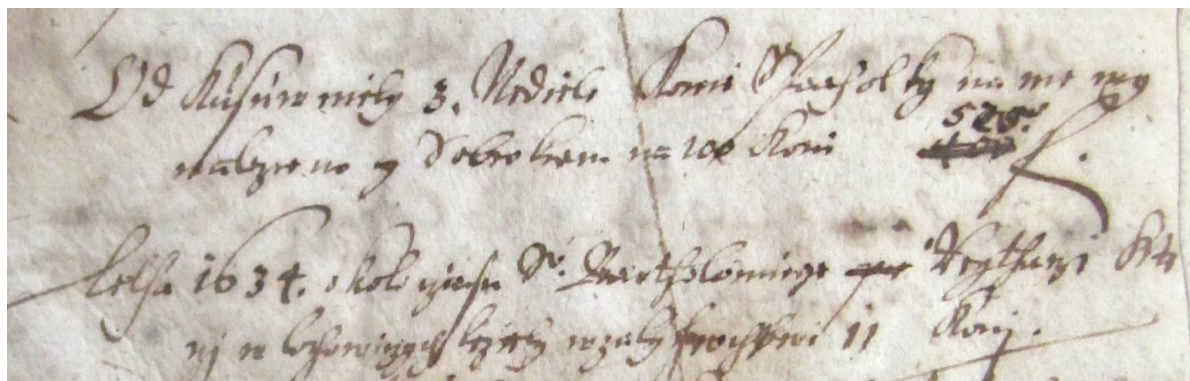
V listině z roku (1631 – tak datováno v archivu, řekla bych, že je to o pár let starší) je jmenováno 12 usedlostí, není patrné, zda jsou obsazené, či pusté. Ves Dýšina: Dvůr Jindrovský, Zíkovský – podruh Kaukl má dítě Matěje, Houdkovský – Loza(?) Houdek, Vaniovský, Cynklovský – podruhyně Mariany dítě., Vlčkovský – Lydmila Vlčková, Dvůr Urbanovský – děti podruha .. Anička., Frantovský – Bartoloměj Koranda, Skokovský, Kunzlovský, Šafrankovský, Mandlovský .. podruh... (AMP)

Šafář zmiňuje dopis knížete Maxmiliána (velitel císařských vojsk) ve kterém referuje císaři Ferdinandovi v roce 1620 o hrozných zvěstevch, která jeho armáda konala na civilním obyvatelstvu – na katolickém obyvatelstvu Plzeňska, na vlastních lidech. Císař vydal pokyn, aby se vojáci chovali slušně, ale bylo to zbytečné. To už se válka všem vymkla z rukou. Všichni bojovali proti všem. Vyhladovělí, špatně živení a šacení vojáci, lhostejno jaké strany a národa, opakovaně kradli zabíjeli a plenili všude, kudy procházeli. Když už nebyly potraviny, alespoň rozebírali chalupy na palivo. Třicet let nebylo tomuhle peklu úniku.

Z pozdějších zápisů je patrné, že byly nejspíš pusté následující statky (byly mimo jiné novým majitelem odkoupeny od úředníků, pánů inspektorů, ne od původního sedláka): Urbanovský (3), Houdkovský (7), Rackovský (21), Mandlovský (23), Hrochovský - Šafranovský (24), Kunzlovský (25) – zde je přímo psáno, že úředníci našli zpustlý dvůr co patřil Ondřeji Kunzlovi – tomu, co 1618 dlužil za obilí – zjevně to neustál. Skoro všechny statky v Dýšině změnily mezi lety 1630 a 1650 majitele, pokud je ti noví nekupovali od inspektorů tedy patrně opuštěné, tak je kupovali podle záznamů od vdov a sirotků. Takže myslím, že to u nás musel být pekelný „masakr“ - většina vsi v troskách. Někdo narukoval, jiného tu pobili, nebo umřel hladu, či na mor...

– z let 1631-1634 pochází listina s výkazem škod po císařských vojácích, která byla možná předobrazem tvrzení v Šafářově brožuře – tedy že sedláku Hrochovi švédští vojáci v roce 1639 vojáci zabavili 100 kusů dobytka a 70 koní. Před válkou byly dvory dost bohaté, ale opravdu nevím, zda byly reálné, tyto počty. V roce 1639, po mnoha vlnách pustošení už takové počty dobytka jsou nejspíš nemožné. V Berní rule jsou v roce 1654 zapsané u největších usedlostí počty nejvýše tak 4 koně a 6 krav. Ale to byla doba těsně po válce, kdy byla největší bída. V následující listině je výslovně postupně psáno o cca 20 koních odňatých Hrochovi, a je tam zaznamenaná nějaká cifra 100, ale ne v souvislosti s Hrochem. Nehledě na to, že se mi zdá ta jedna nula škrtnutá a mohlo jít o přepis. Ne všechny Šafářovy údaje jsem shledala v minulosti jako pravdivé, ale abych mu nekřivdila, možná ještě byly k dispozici jiné záznamy....

*Od kúsův měli 3. neděle koni s pacholkyna meynaloženo i s obrokom na 10 (100?) koni 525.. Leta 1634*



*okolo...Sv. Bartoloměje rozkazi .. ..vzaly Hrochovi 11 koní... (Na přesnou interpretaci nejsem tak dobrý historik..) (AMP)*

– 1636 farářem dejšinským je Jan Simonides, prý založil farní kroniku, ale ta není k dispozici (až kronika z roku cca 1753, která má zpětné záznamy až cca k roku 1700)

**Strach a hrůza nepanovala jen mezi civilním obyvatelstvem.** V Rokycanech je mohyla s křížem, která připomíná decimaci Madlonova jízdního pluku, která proběhla 14. 12. 1642. Byla trestem za útěk pluku z bitvy u Breitenfeldu 2. 11. téhož roku. Exekuci vylosovaných řadových vojáků a důstojníků (každý desátý) provedl kat Jan Mydlář mladší, povoláný z Prahy. Traduje se, že byli odsouzenci oběšeni při cestě do Litohlav. Mohyla z 19. stol. stojí na místě údajného hromadného hrobu obětí popravy. (hrady.cz)



*Černá mohyla v Rokycanech (kubikova.blog)*



## Dobová svědectví z doby konce třicetileté války (Wikipedie):

"Člověk jde až deset mil a nepotká člověka, kus dobytka, neuvidí ani špačka. V některých místech najde starého muže, dítě nebo dvě staré ženy. Ve všech vesnicích je v domech plno mrtvol. Muži, ženy, děti i čeled', vepři, krávy a volí leží vedle sebe. Byli zardoušeni hladem a morem. Jsou plni larv a červů. Požírají je vlci, lišky, psi, krkavci, vrány a jiní ptáci, poněvadž nebylo nikoho, kdo by je pochoval, politoval a oplakal." (Petr Lehnstein)

"Spatříš mnohdy na opuštěném místě trčeti bránu, sloup, ohromné trosky veliké budovy. To je vše, co zbývá ze zámku, který se tu vypínal. Jinde strmí osamělá věž, jediný to zbytek vesnice či tvrze, jež pohltily plameny. Nebylo by možná uvést města, ba ani hradu, který by nebyl vypálen."

(Bohuslav Balbín)

Málokdo z nás si něco takového dovede představit....

Válka oficiálně skončila **vestfálským mírem v roce 1648**, ale utrpení tím nekončilo. V Čechách se předpokládá úbytek obyvatel o 45%, v úrodných oblastech Polabí (oblíbeném vojsky) zmizelo mnohde veškeré obyvatelstvo, u nás to byl tak průměr. Došlo k **nepředstavitelné duševní zpuštělosti** protože za války vyrostly celé generace lidí, které neznali nic jiného, než bolest, hlad, vraždy, násilí a boj o život. Všeobecná bezbožnost a negramotnost, mnohde byly v lesích tlupy individuí, co tam utekli ze strachu o život, žijících desetiletí jako zvěř, kolikrát neuměli mluvit a netušili nic o lidském způsobu života. **Doba duševního hospodářského a kulturního temna, která neskončila s koncem války.** Němčina začala být úředním jazykem, přesto byly matriky psány celá léta stále česky (v českých lokalitách, kterou byla i Dýšina). Přes negativní tvrzení obrozenců bylo pozdější 18. století staletím nebývalého hospodářského a kulturního rozmachu v architektuře, hudbě, výtvarném umění a v celém spektru lidskéhožití. Potomci císařského generála z Bílé hory Buquoye například zajistili Novohradsku neuvěřitelný rozkvět v hospodářství, lesnictví a školství,... Doba českého baroka zanechala dodnes svou stopu v celé naší zemi...

## Začátek lepších časů.

Listina z roku **1651** **tesař Urban z Dýšiny** pracuje na opravě ovčína ve Smědčicích... (AMP)

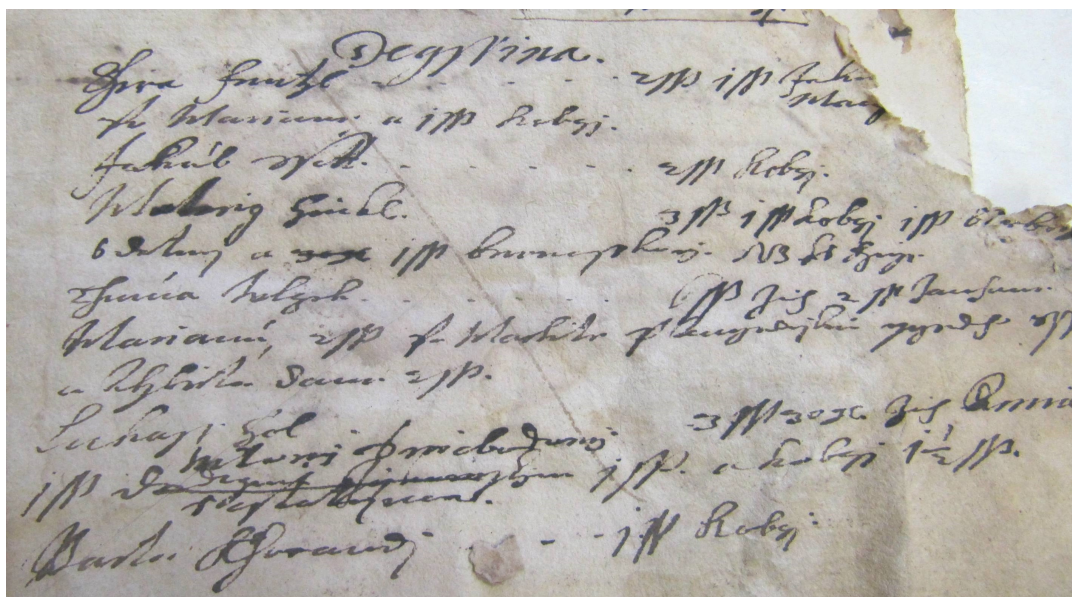
Teprve v roce **1654** začalo vše dostávat nějaký řád vznikem **Berní ruly**, neboli soupisu daňových povinností obyvatel království českého. Po celé zemi se rozjely visitační komise, které popsaly stav všech měst, vesnic i nejmenších osad. Zapisovali osoby daňově povinné, tedy sedláky a majitelé větších usedlostí, nejsou tam zapsáni podruzi a lidé žijící v chatrčích, či po lesích.

Ves Dejšina (Dýšina, o. Plzeň-sever)															
P. 14															
Sedláci															
Martin Chudáček	40	5	10	—	—	—	—	—	—	—	—	2	3	3	2 9 1 —
Jan Sandek	30	8	5	—	—	—	—	—	—	—	—	2	1	2	— 4 — —
Lorenz Küblein	34	8	7	—	—	—	—	—	—	—	—	2	1	5	2 7 — —
Ambrož Zejpovic	33	8	12	—	—	—	—	—	—	—	—	2	1	4	— 7 — —
Jan Kubiček	60	14	12	—	—	—	—	—	—	—	—	3	2	1	12 7 — —
Matěj Čternácký	50	16	12	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	3	4 5 — —
Jakub Houdek	70	15	11	—	—	—	—	—	—	—	—	3	—	3	16 9 — —
Matěj Cynkl	45	10	10	—	—	—	—	—	—	—	—	3	—	2	— 8 — —
Tomáš Večer	63	14	13	—	—	—	—	—	—	—	—	3	1	4	9 6 — —
Lukáš Zoll	32	10	12	—	—	—	—	—	—	—	—	4	—	4	5 7 — —
Bartoň Coranda	42	9	8	—	—	—	—	—	—	—	—	3	—	2	2 1 — —
Urban Šott	75	13	10	—	—	—	—	—	—	—	—	3	1	3	5 5 — —
Jan Šott	35	9	6	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	1	— 1 — —
Lorenz Wiczl	75	20	16	—	—	—	—	—	—	—	—	4	8	10	25 16 — —
Mlejn panský s dvěma kolmi															
[Summa]	684	159	144	—	—	—	—	—	—	—	—	36	18	47	82 92 1 —

Přepis Berní ruly **1654** – pokud byla obec v minulosti vypleněná, tak v tomto roce byla zjevně zase nějak postavená a začala už normálně žít. Ale z původních jmen z roku 1607 jich zbyla pouze 3 jména majitelů (Kuštejn, Cynkl, Houdek) ostatní jsou noví, to mluví samo za sebe. Sloupce znamenají pole celkem, osetá

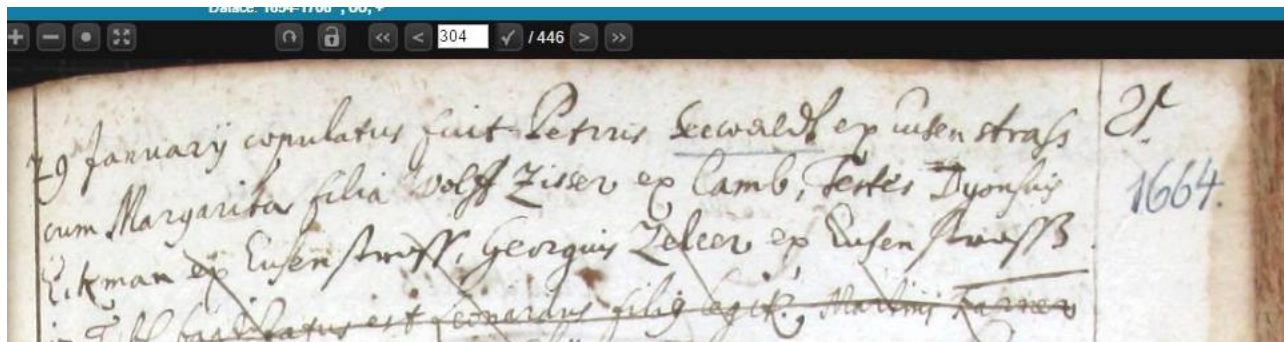
zjara, na podzim, další sloupce jsou počty povelů, krav, jalovic, ovcí a sviní. Zapsán je i horomyslický mlýn.

Nějací další původní lidé, pokud přežili, určitě zůstali ve vsi jako podruzi, nebo v malých nezapsaných chalupách. A také ženské potomky neze dohledat, když ženy změnili příjmení. **Ambrož z Ejpovic** sem například přišel z vyhořelého ejpovského statku, kterých tam Berní rula udává velké množství. Lidé, ne ti chudí z lesa, ale spíš ti vzdělanější a schopnější (a vychytralejší), bezpochyby po válce chtěli urvat co jde, přivlastnit si a dosídlit opuštěné chalupy, bez ohledu na jejich stav (jako po 2. sv. válce Sudety), jakýmkoliv způsobem - příbuzenským nárokem, sňatkem, výhodnou koupí. Příjmení tehdy nebyla ještě ustálená a také obyvatelstvo nebylo nijak evidované. Po nedávné válečné vichřici si mohl kdokoli vymyslet pro sebe jméno a původ podle potřeby. Také byl zmatek v přídomcích „po chalupě“ kdy např. do **Hrochova statku přiřazený smědčický Pojer, byl prý jmenován oficiálně Hroch (Roch), prostě převzal jiné příjmení.** Takže nelze v této době ještě bezpečně vysledovat ve valné většině rodové linie poddaných – našich předků.



Další útržek - listina plateb z roku 1666 – Jira Kunzl, Jakub Schott, Matěj Cinkl, Jira Vlček, Mariana, Aležběta,..., Lukáš Czol, ..., Barta Khoranda...

V některých farnostech se **začalo obyvatelstvo evidovat (začaly se psát matriky)** už před rokem 1660 - Překvapivě pěkně právě v německých rychtách Královského hvozdu. Mimo jiné je tam zapsaný jako reálná osoba Melchior Frisch, možná předobraz pověsti o čarostřelci, co zabil švédského hejtmana. Králováčtí lidé po válce dosidlovali podhorské oblasti kolem Nýrska, Janovic a Kdyně (jako kovář Johann Zierhut z rodu našich předků).



Zápis v matrice z roku 1664, tedy velmi brzo po třicetileté válce, se jménem Petra Seewaldta (lze přeložit jako Petra z jezerního lesa) majitele usedlosti v místě dnešní brčálnické chaty-penzionu Rudolfovna – kousek pod Černým jezerem. V tomto roce se takhle pečlivě a čitelně na moc místech nezapisovalo..

V Dýšině se první zápis narozeného vyskytuje kolem roku 1694, evidence zemřelých a oddaných po roce 1720. Není mi jasné, zda se před těmito daty nic nepsalo, či se nedochovalo,



nebo zda to ještě někde rozsypané leží a čeká na zrestaurování a digitalizaci. Nejspíš to první.

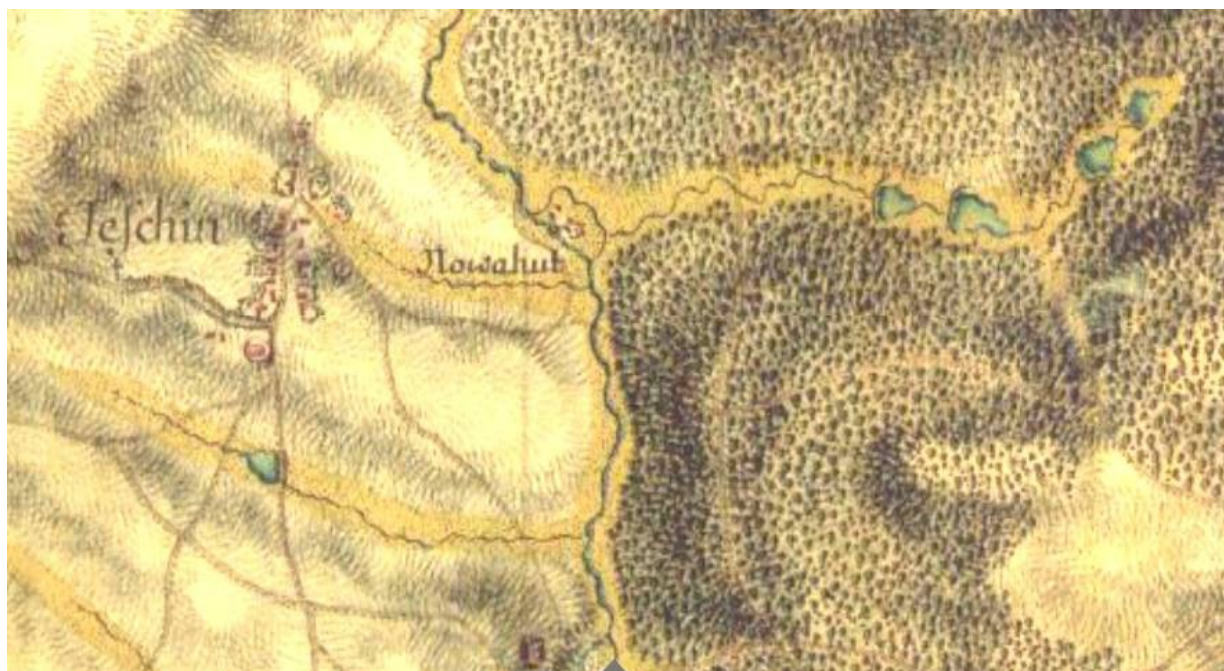


Část jednoho z prvních zápisů z dýšinské matriky narozených (1694), kde je jako kmotr zapsán [Václav Bílej s Kateřinou](#) z mlejna horomyslickýho....Zapisoval farář [Václav Wolfgang Vitatius](#), který vedl dýšinskou farnost od roku 1660 celých 45 let a z posledních jeho zápisů je patrné že už byl starý a trásla se mu ruka...

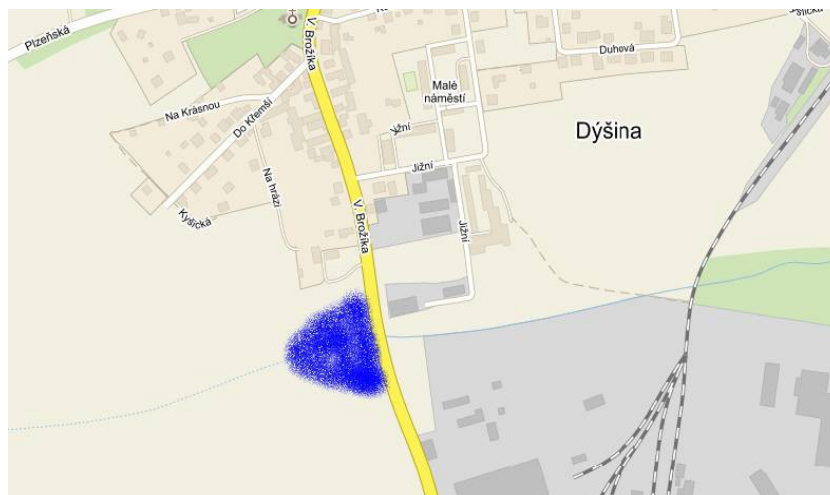
Je jasné, že kolem roku 1670 byla Dýšina a její osady z nejhorsšího venku a hospodářství se skokem dávalo do pořádku. Nejen zemědělství, ale především rybníkářství, železářství apod. Zda se obnovil pivovar v Horomyslicích není známo...

### Rybníkářství.

Kromě daňových povinností se vedla i pěkná evidence jiných majetků. Dýšině a nejbližším okolí bylo využíváno kolem roku 1670 celkem **5 chovných rybníků**. Jeden „pod Dýšinou“ a čtyři na Kokotsku. Čtyři Kokotské rybníky jsou patrné ze starých map a i ty zrušené jsou dodnes vidět v terénu. Velký rybník „pod vsí“ Nebyl na dýšinském obecním potoce, ale na horomyslickém – viz mapa. Jestli rybník na návsi také už existoval, není známo, spíš ne. Z dnešního pohledu mohl být spíš dělaný jako vodárenský a požární, ne chovný. V mapě roku 1781 zaznamenaný ale není.



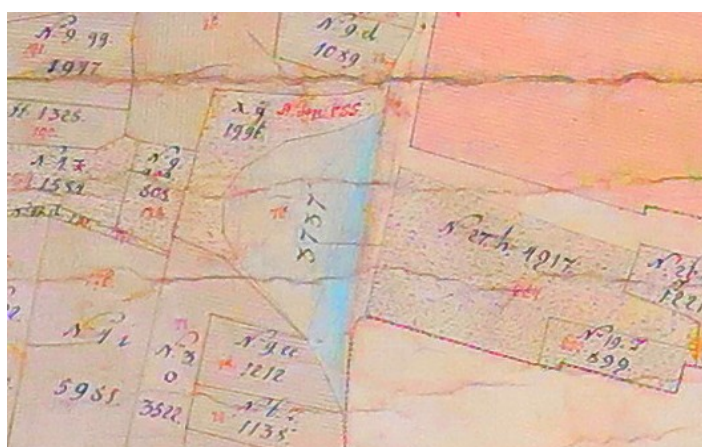
Staré chovné rybníky na mapě prvního vojenského mapování cca 1764 (oldmaps.cz), rybník „pod Dýšinou“ je na horomyslickém potoce. Silnice dnes vede přes jeho hráz.



Umístění chovného rybníku „ pod Dejšinou“



Silnice na Kyšice – vrtalo mi hlavou, jak tu mohl být před více jak třemi sty let rybník srovnatelný s Kokotským, když tam není vidět potok, ani mokřad, jen pěkná orná půda. Ale je to jasné – jezdíme vlastně po jeho hrázi – vpravo od silnice byl rybník, mokřad a potok byl **vysušen meliorací**, o tom vypovídají mimo jiné betonové šachty na poli v jeho místě . Vlevo pod hrází je patrná výpust' - potok z meliorace vyúsťuje pod hrází(silnicí) a teče dál do Horomyslic.



Na této mapě v roce 1781 je rybník zaznamenaný, ale ve stabilním katastru 1839 je v místě rybníka nakreslený rozsáhlý mokřad, rybník už ne.

Podle zprávy o slovení a nasazení rybníka pod Dýšinou 1670 – 7 třecích kaprů starých (7 jikernatých 2 mličné), 8 mladých (4 jikernaté, 4 mličné)...



Rybníky									
Rybníky									
Rybník	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Velký	1	13	20	3	52				150
Novej	1		19						
Vorlík	1			7	40	9	20		
Beraun	1								
Volšinka	1								
Vydymačik	1								
Kamenej	1					20	14		
Borek	1					19			
Klenovec	1								
nad Klenovcem	1								
Drahotín	1					20			
Šídlovský	1								
V Druztovoj	1								23
nad Druztovou	1								12
Čiernický	1		20						
Pod Dejšinou	1								
na Kokocku	3								14
?	1								
v Doubravce	1								20
ve Smečicích	1								
nad Smečicemi	1								
pod zahradou paní Švolbových	1					5	50		
pod Všemi svatými	1								

1669 - zpráva o počtu a stavu plzeňských rybníků (AMP) - Velký, Novej, Vorlík, Beraun, Volšinka, Vydymačik (?), Kamenej, Borek, Klenovec, nad Klenovcem, Drahotín, Šídlovský, V Druztovoj, nad Druztovou, Čiernický (3x), Pod Dejšinou, na Kokocku (4x), ?, v Doubravce, ve Smečicích, nad Smečicemi, pod zahradou paní Švolbových, pod Všemi svatými...



Čtyři hráze kokotských rybníků na mapě z roku cca 1840 - spodní je už zrušený na této mapě, střední zrušili později. Hráze jsou stále v terénu zachované (old maps)





*Podzimní nálada na Kokotském rybníku dnes*

## **Počátek železářství a mlynářství v Nové Huti a Horomyslicích.**

Okolí Dýšiny a Kokotský les bylo bohaté na železnou rudu a ta se tady těžila a zpracovávala nejspíš už před mnoha sty lety. Ve 14. století tu prý v Huti bývala vysoká pec - to je informace z prvorepublikové obecní kroniky, kterou všichni opisují, ale není pro to tvrzení žádný doložitelný podklad. Nicméně ruda se tu těžila a železo nějak zpracovávalo už odpradávná. Na druhé straně železářny jakéhokoliv druhu nejsou citovány před třicetiletou válkou v žádné dostupné listině.



*Müllerova mapa z roku 1720 s vyznačenými doly (šipky), hamry a mlýny (hvězdičky) v Chrástu, Huti a Ejpvicích.. Mlýnů bylo jistě více, nejsou všechny zaznamenány.*

Po prozkoumání všech podkladů jsem usoudila, že v místě dnešní Nové Huti nebyla do konce 17. století žádná osada, pouze železářská huť, neznámo jak stará, pravděpodobně z doby dávno před třicetiletou válkou. V Horomyslicích byla klasická osada, několikrát obnovovaná, po třicetileté válce tam byl panský dvůr, mlýn a ovčín a pár chalup. V roce 1678 se začala stavět v Horomyslicích vysoká pec a železářský provoz. Byla dodělaná v roce 1679 a přesunuli sem provoz z pecí prostoru Nové Huti. Vzhledem k tomu, že se na přelomu století objevil pojem „nová huť“, který odkazuje na vystavění nového železářského provozu (pece) na místě toho starého, je možné, že pár desetiletí v dnešní Nové Huti pracovala i další nová železářská pec (Hučka), souběžně s Horomyslickou, která byla pak zrušena a zbyly jen hamry, které zpracovávaly polotovary z Horomyslic, který se tam dovážel bezpochyby povozy onou cestou při řece.

V Horomyslicích byl mlýn, který v dobách před a v průběhu třicetileté války je nazývaný pravděpodobně Hříchovský, podle rodiny Hříchovy (AMP). O této rodině příliš zmínek není, každopádně v matrice je později zmínka o Hříchové, neb Kouřimové, z Kouřima, což byl jiný mlýn na Klabavě - mezi Dýšinou a Chrástem. Buď Hřichová byla provdaná ke Kouřimům, nebo Hříchovský mlýn byl původně ten kouřimský, možností je víc. Už v roce 1694 je ale v Horomyslicích psaný rod mlynářů Bílých (viz snímek z matiky o kousek výše), o něco později zase rod mlynářů Suchých. Mlynářských rodin bylo kolem jen pár a opakovaně se na jednotlivých mlýnech různě objevovala a střídala.

Podle matrik žili na mlýnech v okolí kolem roku 1725 mlynáři:

- Telínský (spálený) v Chrástu na Berounce – Matěj Suchý
- Kouřimský - Jakub Kouřim,
- Druztová - Kryštof Skřivan
- Bušovice - Šimon Skřivan,
- Horomyslice - Šimon Suchý

O horomyslickém železářském provozu velmi podrobně pojednává brožura Jan Hučka: Z historie železářny a slévárny v Horomyslicích (k dispozici např. AMP). Novohuťská železářna je v těchto nejstarších dobách poněkud více zastřena tajemstvím.

Podle dokumentů z AMP žil v roce 1697 Ambrož, pracoval jako kovář pro železnou huť (Ambrož, tedy Brož, co měl usedlost u rybníka a vedle které byla také kovárna).

Z roku 1712 je dokument, který udává, že 16 sedláků ze vsi Dýšina vozí uhlí k vysoké peci do Horomyslic. A v roce 1726 se staví měděný hamr v Nové Huti (AMP)

Novohuťská železářna je spjatá od přelomu 17. a 18. století se jménem kolmistra (z dnešního pohledu nějakého vedoucího provozu železářny) Jana Kullera. Jan Kuler (Kuller, Koller, Kugler) je psán několik dalších desítek let jako jediný obyvatel Nové Huti, který tam trvale bydlel (resp. se mu tam narodily děti).



První záznam o Nové Huti – kmostr Kuler z huti nové 1705 (portafontium)





*Zápis v matrice z roku 1714 s jasně psaným místním názvem Nová Huť.*

Je tedy jasné, že název místa Nová Huť se používá oficiálně minimálně od roku 1705 (ne 1727 jak se dříve tvrdilo) a je po několik desetiletí spjat pouze se jménem Jan Kuller. Vzhledem k tomu, že je doložen výkaz výdajů plzeňské hutě (1713), jehož autorem je Jan Kuller (AMP) a popisuje ale hutě horomyslické mám odvážnou teorii, že v dnešní Nové Huti žádná další nová pec (huť) na místě té staré na přelomu 17. a 18. století nikdy nebyla. Obě osady byly ještě dlouho považovány za osadu jednu. Že tam prostě na začátku v nepojmenované osadě nebylo nic jiného než bydliště Kullera - vedoucího horomyslických nových hutí a v sousedství hamr, který zprovoznil na místě hutě staré, jako součást horomyslického provozu. Farář mockrát prokazatelně zapisoval jediné děti z lokality dnešní Nové Huti jako děti „Kullera z nové (myšleno horomyslické) huti“, až se ten název přenesl na to jeho bydliště a na hamr protože osada vlastní jméno před tím neměla. Ale kdoví, jak to bylo skutečně....

## Kostel a farnost.

Podle mého názoru už kolem roku 1646 byl v Dýšině jakýsi klid zbraní a obec se mohla začít obnovovat, a pro tehdejší lidi bylo důležité obnovit kostel. Bohoslužby se patrně konaly i za války. Od roku 1636 tu byl farářem Jan Simonides, o kterém se tvrdí, že byl prvním, který začal vést farní kroniku, která se ovšem nezachovala, nebo není známo, kde je (není v Plzeňských archivech, v Klášteře, ani Plasích)



*Jak asi mohl vypadat kostel těsně po třicetileté válce? Původní gotické zděné stěny a okna, dřevěný strop a střecha byly patrně shnilé skoro na spadnutí zatékáním, po desetiletích bez oprav a údržby, vnitřek prázdný, vyrabovaný, zdi omlácené, a poškrabané dveře a okna rozbité, leccos všelijak amatérsky levně záplatované ... (to popisují stav Kollerova kostela v Hamrech na Šumavě, kam mě po revoluci poslali jako projektanta jeho opravy). Kdo a kde zachránil starou dýšinskou Madonu je otázka a malý zázrak....*

Od roku 1660 byl farářem [Václav Wolfgang Vitatius](#), a to v podstatě až do smrti v roce 1706. Bezpochyby bylo jeho zásluhou, že se po válce farnost duchovně i ekonomicky pozdvihla do takového stavu, že si mohli po roce 1696 dovolit uskutečnit obrovskou **přestavbu dýšinského kostela a později i stavbu nové fary**.

Kostel a fara v tehdejších dobách býval různě silný hospodářský subjekt, který vlastnil velké výměry polí, stáje, hospodařil na nich prostřednictvím vlastních lidí, nebo je a pronajímal. Měl výrazné příjmy z nejrůznějších poplatků, které byly kostelu přiznávány. Podnikal v řemeslných oblastech a rovněž v oblasti finanční – půjčování peněz (viz přednáška p. Kouby, fara Chrást 11/2015). Je tedy dost pravděpodobné, že Vitatius dokázal sehnat peníze dříve, než jiní a začít barokní přestavbu kostela už před rokem 1700, což bylo na tehdejší poměry dost brzy.

Z roku 1671 se zachoval zlomek dopisu faráře [Vitátia](#) městské radě Plzeňské, kde velice slušně a poníženě žádá o nějaké povolení a schválení čehosi pro Dýšinu...

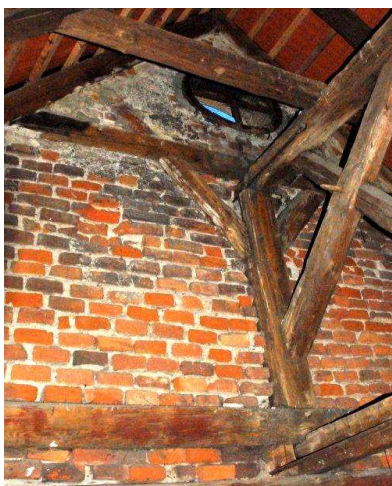


### **Z pojednání Dr. Miroslava Bělohlávka:**

Podle „přiznání“, které byl povinen učinit farář v roce 1715 (Vitátiovův nástupce [Kašpar Kleo z Roudné](#)) o stavu kostela a farnosti zjišťujeme, že k dýšinské farnosti patřilo **8 obcí s následujícími počty lidí cca nad 10 let (Dýšina 162, Chrást 148, Ejpovice 149, Bušovice 99, Smědčice 96, Hrádek 76, Kyčice 116, Horomyslice 29)**. V Dýšině byla škola (dřevěná proti kostelu na místě dnešního č.p. 43). Působil tam dlouhodobě jeden **školní mistr** (kantor, placený z příjmů fary). Podle matrik to tehdy byl [Jan Stroupešinský s ženou Annou](#). V zápisu úmrtí v roce 1723 má zapsáno že byl měšťan plzeňský, řezník a po 13 let kantor dejšinský. Ve stejném roce zemřel i [Ondřej Vlček](#) – šichtář, konšel, a po mnohá léta bedlivý **kostelník**...

Farních **polí** bylo celkem 100 osetých strychů žitných a pšeničných (cca 30 ha) a dalších cca 20 ha se pronajímalo smědčickým sedlákům. Od starodávna chrástečtí sedláci **kosili trávu** kolem Klabavy a dýšinstí vozili seno pro faráře. Výčet poplatků od farníků včetně těch od hamerníků by bylo na delší nezáživné povídání. Dále farář měl včelstva, prodával med a svíce. Vedle kostela byla **kostelní cihelna** (v místě nad dnešním parkovištěm), která brala hlínu nejen z místa, kde je právě to parkoviště, (proto je to tam tak vykutané), ale také z místa, kde je dnes hřiště. **Dřevo** na topení brali z rozsáhlých kostelních lesů. Lze si tedy představit, že cihelna byla založena už před rokem 1700 z podnětu Vitátia a **z její produkce jsou cihly, kterých bylo použito na přestavbě kostela** a ze kterých je postavena fara, zbytek prodali a ještě vydělali – na svou dobu obdivuhodný podnikatelský počín. Rovněž krovy mohou být z farních dýšinských lesů nad Novou Hutí, tedy přestavba kostela nemusela být tak drahá...





*Cihly ve štítu dýšinského kostela a část starého krovu – z dýšinské cihelny a kostelního lesa ?*

Farář měl **4 koně, 6 krav, 30 ovcí a dvě prasata**, vlastnil sad. Zajímavé je ale, že měl celkem **105 takzvaných „železných krav“**, neboli dojnic pronajatých za nemalou úplatu jednak chudým, ale také i sedlákům, což muselo přinášet kostelu určitě také dobrý výdělek. Přesto měl v roce **1715** kostel poměrně **velký dluh**, kolem 1450 zl. Podle prohlášení bylo vypůjčeno **na přestavbu kostela a stavbu fary**, o které Bělohlávek předpokládá, že byla postavena v roce **1712**, nebo minimálně rozestavěna. Další oprava kostela byla provedena až v roce 1748.

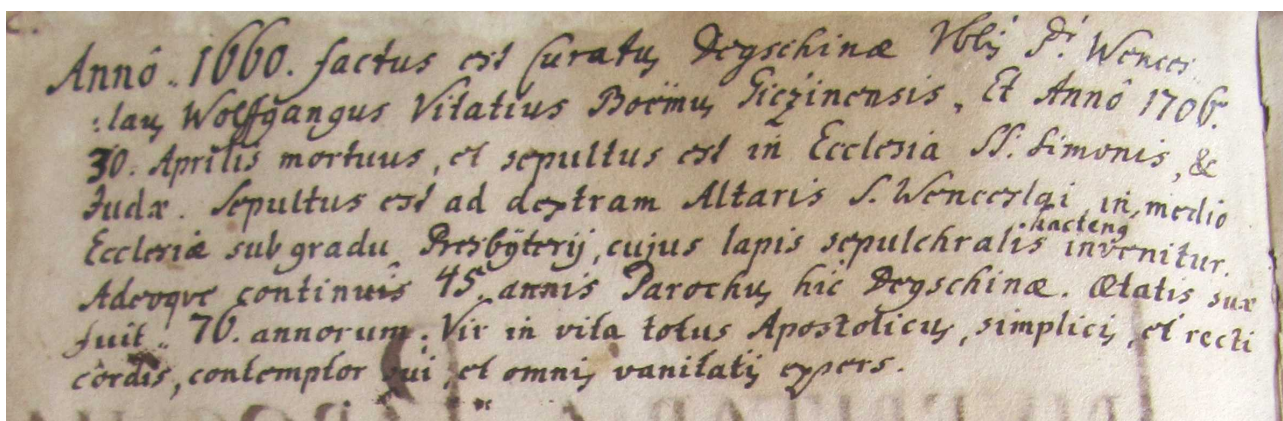
#### **Co tedy bylo před rokem 1700 na kostele změněno?**

Byl stržen plochý dřevěný strop nad hlavní lodí a nahrazen klenbami, přidělány opěrné pilíře. Byla rozšířena a zkrácena okna, nahoře půlkruhově upravena, na rozdíl od původních gotických lomených tvarů. Přidány byly dvě barokní cibulové věže nesené trámovým krovem a obezděné tenkou cihelnou obezdívkou. Podstavce věží nemohly být nosné zděné, neboť nejsou založeny až od základů, nebylo s nimi původně počítáno. Tak se to alespoň oficiálně píše...

Celé to ale není tak jednoduché, naopak **je to dost velká záhada**. Zdá se totiž, že krov kostela a hlavně ty věže nesené zvláštní tesařskou konstrukcí jsou starší, než z konce 17. století. Odborníci se pozastavují nad tím, že ty věže jsou na renesanční konstrukci moc mladé a na barokní zase moc staré. Tak mi to připadá, že klenby a nový krov mohly být udělány renesančně někdy těsně před třicetiletou válkou. Po válce a po dalších skoro sto letech to bylo tak poničené, že to museli opravit a předělali to rovnou do moderních barokních tvarů. Dokud někdo nevyhrabe nějaké archiválie z dávných dob, tak se to nedozvíme... Po té třicetileté válce nemohl být kostel zase tak zničený, když v roce 1666 dostal nový oltář, co se tam zachoval dodnes a další vnitřní vybavení...



*Fotografie ze stránek dýšinské farnosti- z oprav kostela cca 2012*



Záznam v úvodu dýšinské farní kroniky - je tam psáno, že farář [Václav Wolfgang Vitatius](#) byl od roku 1660 dýšinským farářem 45 let. Zemřel 30. dubna 1706 a je pochován v kostele sv. Šimona a Judy u oltáře sv. Václava, pod kamenným stupněm presbytáře... (latinsky moc nemím :-)

## Tereziánský katastr 1714

Tento soupis navazoval na seznamy Berní ruly a byl podrobnější. Soupis prostudoval Bělohávek a podle něho byli ve vsi:

**Sedláci** – [Sikmund Mauer](#), [Pavel Kouřim](#), [Michal Čipera](#), [Jiří Kuštejn](#), [Stanislav Fencel](#), [Matěj Michl](#), [Ondřej Šot](#), [Klement Černý](#), [Ondřej Vlček](#) (kostelník), [Jan Kraus](#), [Vít Brožík](#), [Pavel Houdek](#), [Matěj Svoboda](#), [Tomáš Šašak](#), [Pavel Khail](#), [Tomáš Hotta](#)

**Chalupníci** - [Jan Kuler](#) (kolmistr hut), [Michal Vojnar](#), [Ondřej Beneš](#), [Lidmila Masandtka](#), [Jan Stroupešinský](#) (kantor), [Jiří Svoboda](#), [Antonín Kufštejn](#), [Tomáš Kajl](#), [Bartoloměj Šmidt](#), [Šimon Šmuczer](#), [Jan Šot](#), [Tomáš Kufštejn](#), [Jan Tyrsson](#), [Pavel Schmuczer](#), [Jan Chudáček](#), [Vít Čížek](#), [Jan Čipera](#), [Tomáš Šott](#), [Jan Šneperger](#), [Matouš Masanda](#), [Ondřej Kraus](#), [Jiří Fail](#) (obecní pastýř), [Jakub Šot](#), [Kateřina Maršálka](#), [Marek Hlaváček](#), [Jan Šašek](#), [Vojtěch Maur](#), [Jan Kufštejn](#) v obecní chalupě.

O rok později tu byl ještě obecní kovář [Jakub Steinberg](#).

Obec měla **44 domovních čísel**, lépe řečeno **pořadových čísel** ve výše uvedeném zápise. Jednalo se o počet v celé obci, tedy včetně **Horomyslic** a **Nové Hutí**. Většina byla chalupníky, hodně z nich bylo lidí, kteří se nějak profesně přižívovali na horomyslických a hutských provozech.

**Komise tehdy obec hodnotila následovně** (zkráceně) – domy jsou větším dílem dřevěné, ve špatném stavu potřebující opravy, v zahrádkách švestky (povidla, sušení), pole méně kamenité, než jinde, zato však hlinité a jílovité, místy jaloví, málo hnojené, když je hnuj, tak jen pod pšenici, jinak bez hnoje ječmen hrách a žito. Víc pastvy, než jinde, do města dost daleko dovážet produkty k prodeji...

Skončili jsme soupisem místních osadníků. V dalším díle bude popsán vývoj číslování domů a jména obyvatel na konci 18 a začátku 19. století, nejen v usedlostech, ale i v chalupách. A také další události, které ovlivnily život obce až do konce 19. století. Další osudy obce a obyvatel už nechám na jiných...

.....

**Na úplný závěr slíbený seznam předků [Ferdinanda Zvonimíra Habsbursko-Lotrinského](#) větev vedoucí k Přemyslovským knížatům (ne všichni byli panovníci):**

Karel Habsbursko- Lotrinský oo Francesca von Thyssen - Bornemisza

Otto von Habsburk oo Regina Sasko-Meiningenská

Karel I. oo Zita Bourbonso – Parmská

Arcivévoda Ota František Josef oo Marie Josefa Saská

Karel Ludvík Rakousko-Uherský oo Marie Annunziata Neapolsko- Sicilská

František Karel Habsbursko-Lotrinský oo Žofie Frederika Bavorská



František I. oo Marie Tereza Neapolsko- Sicilská  
Leopold II. oo Marie Ludovika Španělská  
František I. Štěpán Lotrinský oo Marie Terezie  
Karel VI. oo Alžběta Krystýna Brunšvická  
Leopold I. oo Eleanora Magdalena Falcko-Neuburská  
Ferdinand III. oo Maria Anna Španělská  
Ferdinand II. oo Marie Anna Bavorská  
Karel II. Štýrský oo Anna Marie Bavorská  
Ferdinand I. [Habsburský](#) oo [Anna Jagellonská](#)  
[Vladislav Jagellonský](#) oo Anna de Foix a Candale  
Kazimír IV. Jagellonský oo [Alžběta Habsburská](#)  
[Albrecht II. Habsburský](#) oo [Alžběta Lucemburská](#)  
[Zikmund Lucemburský](#) oo Barbora Cellská  
Karel IV. oo Alžběta Pomořanská  
Jan Lucemburský oo [Eliška Přemyslovna](#)  
[Václav II.](#) oo Guta [Habsburská](#)  
Přemysl Otakar II. oo Kunhuta Uherská  
Václav I. oo Kunhuta Štaufská  
Přemysl Otakar I. Konstancie Uherská  
Vladislav II. oo Judita Durinská  
Vladislav I. oo Richenza z Bergu  
Vratislav II. oo Svatava Polská  
Břetislav I. oo Jitka ze Svinibrodu  
Oldřich oo Božena  
Boleslav II. oo Emma Franská  
Boleslav I. oo Biagota  
Bořivoj I. oo sv. Ludmila  
Hostivít?

---

**Zdroje:** Václav Šafář - Dýšina v Minulosti a přítomnosti, M. Bělohlávek - Dýšina- Kapitoly z její minulosti, Listiny z Archivu Města Plzně (AMP), článek a mapa zapůjčená manž. Nesvadbovými - Gotika v Horomyšlicích (Petr Rožmberský, Veronika Machová) Wikipedie a zdroje uvedené u obrázků.

Nejedná se o vědecké pojednání, ale pohled obyvatele Dýšiny, který se zajímá o její historii...  
Zpracovala: Pavla Velleková 2015